

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka, v právní věci žalobce: **V. S.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Wonkova 1142, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2007, č. j. 10570/VZ/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 12. 2008, č. j. 51 Ca 16/2007 - 51, ve věci zastavení řízení,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou dne 23. 12. 2008 brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2007, č. j. 10570/VZ/2007. Předmětným rozhodnutím bylo pro opožděnost zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 23. 5. 2007, zn. P/2578/06/0S1/Ca, ve věci přestupku proti majetku dle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, jehož se měl dopustit dne 7. 12. 2006 odcizením testeru parfému zn. Gabriela Sabatini Private Edition OD v Interspar v Hradci Králové.

Krajský soud v napadeném usnesení uvedl, že stěžovatel podal dne 17. 9. 2007 žalobu, ve které současně požádal o osvobození od soudních poplatků, přičemž předložil neúplně vyplněný formulář o svých osobních, majetkových a výtěžkových poměrech. Krajský soud usnesením ze dne 20. 11. 2007, č. j. 51 Ca 16/2007 - 18, žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků pro zjevnou neúspěšnost v žalobním řízení zamítl. Zjevnou neúspěšnost krajský soud spatřoval v opožděnosti podaného odvolání ve správním řízení. Rozsudkem ze dne 10. 9. 2008, č. j. 9 As 97/2007 - 29, Nejvyšší správní soud předmětné usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť posouzení včasnosti odvolání v dané věci bylo posouzením ve věci samé.

Krajský soud v novém řízení vyzval stěžovatele usnesením ze dne 6. 10. 2008, č. j. 51 Ca 16/2007 - 35 k aktualizaci a úplnosti dříve podaného prohlášení o jeho osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Stěžovatel tak učinil podáním ze dne 13. 10. 2008, doručeném krajskému soud dne 16. 10. 2008. Krajský soud důvody pro osvobození neshledal a usnesením ze dne 4. 11. 2008, č. j. 51 Ca 16/2007 – 46, žádost o osvobození od soudního poplatku zamítl. Současně vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení předmětného usnesení uhradil soudní poplatek ve výši 2000 Kč. Usnesení bylo stěžovateli doručeno ve čtvrtek dne 13. 11. 2008. Stěžovatel měl svoji poplatkovou povinnost splnit nejpozději ve lhůtě do čtvrtka dne 27. 11. 2008. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel soudní poplatek v uvedené lhůtě ani později neuhradil, soud dne 3. 12. 2008 napadeným usnesením žalobní řízení zastavil. Napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 13. 12. 2008.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že *krajský soud použil zákon, který je nelidský, protože uvádět pro těžce zdravotně nemocného, že mu stačí životní minimum 3 126 Kč nepotřebuje komentáře. Nepřiznání osvobození od soudního poplatku je v podstatě výzva – donucování k půjčce, která je vzhledem k nízkému důchodu stěžovatele nesplnitelná. Stěžovatel, ačkoliv těžce nemocný, má dokud žije, povinnost nesouhlasit s bezprávím, sadismem, fašistoidním jednáním. Hrzůvvláda tyranů používá vždy své mocenské represivní prostředky a osoby k umlčení nepobodlných lidí. Dějiny však prokázaly, že věčný boj dobra se zlem má i své výsledky a to i za cenu moře krve, miliony obětí, kterou např. stála II. světová válka. V doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 2009, doručené krajskému soud dne 30. 1. 2009 stěžovatel opakovaně zdůrazňuje, že postupem krajského soud mu bylo zabráněno účinně hájit jeho práva“.* Stěžovatel ke svému podání přiložil kopii oznámení o podvodu, zneužití pravomoci veřejného činitele, zločinného spolčení, křivých výpovědí ve věci zlodějství, organizované krádeže jeho soukromého vlastnictví, adresované Krajskému státnímu zastupitelství. V oznámení je mimo jiné uvedeno, že stěžovatel měl být dle svého názoru osvobozen od soudních poplatků, neboť jeho nízký invalidní důchod těžce zdravotně postiženého nepostačuje ani na základní životní potřeby, natož na obrovské sumy advokátům (pozn. NSS: kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu ze dne 4. 11. 2008, č. j. 51 Ca 16/2007 – 46, ve věci osvobození stěžovatele od soudního poplatku byla usnesením Nejvyššího správního soudu pro opožděnost dne 4. 2. 2010 odmítnuta).

Usnesením ze dne 12. 2. 2009, č. j. 51 Ca 16/2007 - 65, doručeným stěžovateli dne 16. 2. 2009, vyzval krajský soud stěžovatele k doplnění důvodů kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soud v usnesení uvedl plné znění ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a konstatoval, že ze všech dosavadních podání stěžovatele není zřejmé, v čem konkrétně spatřuje ve smyslu uvedených ustanovení nezákonnost ve vztahu k rozhodnutí soudu. Současně soud stěžovatele poučil v tom smyslu, že nebude-li kasační stížnost ve lhůtě jednoho měsíce od doručení předmětného usnesení doplněna, bude Nejvyšším správním soudem odmítnuta.

Podáním ze dne 15. 3. 2009, doručeným krajskému soudu dne 17. 3. 2009 stěžovatel mimo jiné uvedl, že neustálé rozšiřování písemností k případu ze dne 7. 12. 2006 jej vede k podezření, že má třeba uvést věci, které by proti strana mohla uvést proti jeho osobě. Stěžovatel odkazuje na obsah žaloby a zdůrazňuje nezákonnost postupu správních

orgánů ve věci včasnosti jím podaného odvolání. „Mimo jiné jde o faktický stav přednosti doručení a platnosti doručení termínu účastníku řízení a ne jeho zástupci. Toto je podtrženo jurisdikcí. Navíc v případě, kdy účastník opakovaně oznámil, že již není a nemůže být zastupován“. Dále uvádí, že na „praktiky zavedené a prorostlé totality ve společnosti“ upozornil mimo jiné i tehdejšího ministra Ivana Langera, který se ani neobtěžoval odpovědět. Jeho dostatečnou faktickou odpovědí jsou postoje jím řízených osob.

Před meritorním posouzením věci se Nejvyšší správní soud zabývá otázkou splnění zákonem stanovených podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Jednou z podmínek řízení je mimo jiné i projednatelný návrh. Soudní řád správní stanoví pro každé podání účastníka vůči soudu určité náležitosti, které toto podání musí splňovat. Pokud je nesplňuje, definuje zákon postup soudu při doplňování náležitostí podání a odstraňování jeho vad. Rovněž definuje další postup soudu a právní následky toho, není-li podání doplněno a vady odstraněny.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Jelikož se jí zpochybňuje pravomocné rozhodnutí krajského soudu, stanoví zákon poměrně přísně její obsahové náležitosti. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecně vymezenými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, jakými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Kasační stížností je v daném případě napadeno usnesení o zastavení řízení, z povahy věci jsou tedy stěžovatelova tvrzení podřaditelná pouze pod kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí o zastavení řízení. Nerozhodl-li krajský soud ve věci samé, ale řízení zastavil, nepřísluší ani Nejvyššímu správnímu soudu zabývat se v řízení o kasační stížnosti případnými jinými důvody uvedenými stěžovatelem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 A zs 43/2003 - 38, dostupný na www.nssoud.cz).

V daném případě však stěžovatel brojí nikoli proti rozhodnutí soudu o zastavení žalobního řízení pro nezaplacení soudního poplatku, ale spíše proti poměrům ve společnosti, jakož i proti nezákonnému postupu správního orgánu, které stěžovatel napadl žalobou. Tyto námitky se nikterak nevěnují zákonnosti napadeného rozhodnutí o zastavení řízení. Jiné důvody nezákonnosti napadeného rozsudku v kasační stížnosti nejsou uvedeny. Kasační stížnost tak trpí nemožností věcného přezkoumání kasačním soudem, neboť vady rozhodnutí soudu I. stupně nemůže Nejvyšší správní soud namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat. Vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá i řízení

o kasační stížnosti. Z doplnění provedených stěžovatelem nelze žádné námitky směřující do nezákonnosti zastavení žalobního řízení dovodit. Za uvedených okolností nutno konstatovat, že kasační stížnost vůbec nenapadá vlastní otázku zastavení řízení z důvodu nezaplacení poplatku, zejména pak neuvádí, v čem měla spočívat nezákonnost tohoto rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Za těchto okolností nelze podřadit stěžovatelem tvrzené stížnostní důvody, s ohledem na jejich obsah, pod přípustný důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tato skutečnost představuje nedostatek, pro který není možné v řízení o této kasační stížnosti dále pokračovat a věcně ji projednat.

Nad rámec výše uvedeného považuje kasační soud v souvislosti se zastavením řízení pro nezaplacení soudního poplatku za vhodné alespoň v obecné rovině uvést následující: Zaplacení soudního poplatku je právní skutečností, která se svými důsledky přibližuje podmínkám řízení, a může tak v některých konkrétních případech omezit právo na přístup k soudu. Poplatková povinnost vzniká již podáním kasační stížnosti [ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích] a splnění této povinnosti není nutně vázáno až na výzvu soudu. Zákon o soudních poplatcích umožňuje předejít následkům nezaplacení soudního poplatku tím, že dává navrhovateli možnost zaplatit poplatek až na základě výzvy soudu ve lhůtě soudem stanovené podle ustanovení § 9 odst. 1 a 2 zákona o soudních poplatcích, případně zaplatit jej ještě předtím, než usnesení o zastavení řízení nabude právní moci (ustanovení § 9 odst. 7 téhož zákona). Zákon zde jednoznačně stanoví, že: „Usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost“. Nejzazším termínem pro úhradu soudního poplatku je tak den nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení řízení.

Protože se podaná kasační stížnost opírá jen o jiné důvody než předpokládá zákon, nezbylo soudu než ji podle § 104 odst. 4 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu